

пжтека, за да се стопли. Въ такъв студъ, когато и водата на голѣмата рѣка бѣше скована въ дебелъ ледъ, лудостъ е да се пжтува на конъ. Капитанътъ се намираше въ весело настроение. Мислѣше за работата си и за радостта, която ще изпита, когато се завърне въ кжщи за Коледа. На връщане ще се отбие въ малкия градъ, ще накупи много и хубави подарѣци за жена си и малкото си момче, ще лонесе и елха, която ще окичи съ свѣщички и играчки. Колко хубаво и радостно ще бжде тогава на Бѣдни вечеръ! Унесенъ въ такива свѣтли мисли, офицерътъ измина доста пжтъ, безъ да усѣти умора и студъ.



Госпожа Чернева и малкиятъ Босилко се прибраха въ топлата стая на поста. Майката се зае съ домакинската си работа, а момчето се заигра съ играчките си. Така неусетно се измина кжсиятъ зименъ день. Когато седнаха да вечерятъ, следъ като преглътна нѣколко пжти, Босилко се оплака:

— Мамо, гърлото ме боли. Не мога да гълтамъ.

Майката се уплаши. Погледна въ гърлото на момчето, но нищо не забеляза.

— Ще ти туря компресъ на гърлото и утре ще ти мине.

Госпожа Чернева прекара тревожно нощта. Босилко дишаше тежко, като че се задушваше, хъркаше и се мѣташе въ леглото.

На сутринта прати слугинчето въ село да повика фелдшера. Опасяваше се отъ гърлото на детето. Фелдшерътъ дойде, прегледа го и загрижено промълви:

— Детето боледува отъ дифтеритъ, лошо гърло, както казва народътъ.

Майката изписка отъ страхъ и мжка за детето си. Кой ще му помогне въ тоя далеченъ и осамотенъ постъ?

— До довечера трѣбва да му се постави противодифтеритна инжекция и детето ще се спаси. Ако до тогава не я направимъ, ще бжде вече късно...

— Ами, тогава, поставете му инжекцията, — замоли госпожа Чернева.

— Нѣмамъ такава инжекция. Трѣбва да се купи отъ аптеката въ града. Пратете още сега човѣкъ.

— Но кого да прата? — отчаяно закърши ржце горката майка. — Мжжътъ ми ще се върне чакъ до-